

Arrest

nr. 78 195 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 16 oktober 2009 gehuwd met mevrouw M. A. te Marokko. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit. Verzoekers echtgenote is verhuisd naar België en deed op 30 maart 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving te Antwerpen, als werknemer of werkzoekende. Verzoeker deed op 2 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30 september 2011 bij gebrek aan buitengewone omstandigheden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon ingediend

worden via de normale procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit is de thans bestreden beslissing. De beslissing werd ter kennis gebracht op 22 november 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, gezien hij een gezin zou vormen met zijn echtgenote [A. M.], kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet.

De overige elementen (dat betrokkene Nederlandse lessen wenst te volgen en geen gevaar voor de openbare orde zou zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig)

dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, al 1 1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de

motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over. De Staatssecretaris argumenteert dat de feitelijke scheiding van zijn echtgenote [A. M.] niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. Vooreerst merkt verzoeker op dat de Staatssecretaris erkent dat verzoeker een gezin vormt met zijn echtgenote mevr. [A. M.] en dat verzoeker met deze vrouw een gezin vormt. Verzoeker merkt op dat de behandelingstijd voor de aanvragen van visum gezinshereniging in zijn land van oorsprong thans meer dan 6 maanden bedraagt en dat verzoeker in concreto wel een lange tijd van zijn gezin zal gescheiden dienen te leven, wat een schending van art. 8 van het EVRM uitmaakt. Verzoeker heeft zulks ingeroepen in zijn aanvraag en de Staatssecretaris kan derhalve niet nuttig de 'disproportionaliteit' invoeren omdat er thans grote vertraging in de behandelingsduur van de visa is, zodat verzoeker wel gekrenkt wordt in zijn recht tot het vormen van een gezin wat gewaarborgd wordt door art. 8 EVRM. Wanneer een feitelijke scheiding minimaal 6 maanden duurt, kan men wel degelijk stellen dat zulks een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich kan brengen. Gezien de foutieve motivering omtrent dit argument is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM geschonden."

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Aangaande artikel 8 EVRM wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: *"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, gezien hij een gezin zou vormen met zijn echtgenote [A. M.], kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."*

Verzoeker betoogt dat het zes maanden duurt vooraleer hij een visum kan bekomen om het land binnen te komen en dat er bovendien een grote achterstand is in de afhandeling van visa.

Verzoeker legt geen enkel bewijs voor van zijn bewering dat het minstens zes maanden zou duren om een visum te bekomen, noch dat er achterstand is in de afhandeling van visa. Hij heeft bovendien niet aangetoond dat hij of zijn gezinsleven disproportioneel schade zal oplopen bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het E.V.R.M. kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Om de omvang van de verplichtingen van de staat te beoordelen, moeten alle aspecten van de situatie in aanmerking genomen worden, waaronder de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang van de staat (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 34-38). Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het E.V.R.M. kan beroepen moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie en moet het bijzonder moeilijk zijn om in het land van oorsprong een familie- of gezinsleven te leiden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 42). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij ten aanzien van het bestuur voldoende elementen heeft aangevoerd dat het bijzonder moeilijk is om in het land van oorsprong een familie- of gezinsleven te leiden. Bovendien

heeft hij niet aangegeven dat hij onredelijk lang van zijn partner zal gescheiden worden door de thans bestreden beslissing.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC